

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA

34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83177

PODUREDNIŠTVO

34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - Tel. 414646

Letna naročnina, Italija

Lir 28.000

Letna inozemstvo

Lir 40.000

Letna inozemstvo, USA dol.

30

Poštno čekovni račun: št. 11234499

Leto XXXVIII. - Štev. 33 (1913)

Gorica - četrtek, 28. avgusta 1986 - Trst

Posamezna številka Lir 600

Stari ali novi verouk

V svojem zadnjem članku sem zapisal, da me »skripi«, kako bo z »novim« veroukom v pridonjem solskem letu. Skrbi me, ker ne vem, kako bomo lahko porazdelili katehete in katehiste. Za novo šolsko leto se namreč zahteva obočena kvalifikacija ali vsaj obočeno število let poučevanja. Zanimivo bo videti in vedeti, kako bo s poučevanjem v otroških vrsticah. Vsekakor si omo skušali pomagati, kakor bo pač mogoče.

S poučevanjem verouka na šolah sem začel v jeseni 1945. Ni bilo lahko; predvsem ker nismo imeli potrebnih učbenikov in smo si morali pomagati s Katekizmi ali s Krščanskimi resnicami. Kasoma smo za šole preskrbeli lepo število veroučnih učbenikov, ki smo jih v veliki večini sami založili. Srečani smo tudi nekaj učbenikov iz Slovenije, a trenutno smo zaradi učbenikov v velikih težavah. Ne odgovarjajo več našim potrebam in našim sposobnostim. Za šolski verouk so pa predvideni novi programi in zato bodo potrebni odgovarjajoči učbeniki. Lotiti se bomo morali resnega dela. Ali ga bomo zmogli?

V prvih letih poučevanja smo redovali kakor drugi profesorji. Ob koncu tretjega letnika nižje srednje šole smo imeli celo izpite iz verouka. A kmalu je prišla na dan zahteva, da se morajo kateheti pri redovanju držati italijanskih predpisov: ne več števil, ampak samo oceno z besedo: odlično, dobro, zadostno, pomanjkljivo. Zaradi tega je šolski verouk zgubljal na svoji veljavi, zlasti še, ker je moral katehet ločeno ocenjevati zanimanje in znanje. Počasni ali celo hitro se je uveljavilo prepričanje, da je verouk odveč, nepotreben itd. Prišlo je celo do odločitve: kateheta ne bomo poslušali — on naj dela svoje, mi pa bomo svoje; morda bomo prisluhnil, če bo kaj pametnega ali zanimivega povedal. A kaj je zanimivo, kaj pametno pri veroučni uri, ko pač moraš govoriti o verskih stvarih? In ne o vsem drugem? (V Italiji so zato namesto besede »teologija« skovali izraz »tuttologia«). V takem vzdušju in ozračju sem šolo pustil. Kaže, da se je v zadnjih letih položaj nekoliko zboljšal. Mislim predvsem na višje šole.

Pričakujemo, da se bo stanje še zboljšalo. Kakšen pomen naj bi imela prijava za šolski verouk, če ne bi izražala resne volje za študij? za večjo zavzetost? ne samo pri dijakih ali katehetih, temveč tudi pri katehetovih kolegih, ki naj bi delo in skrb katehetov podprli s svojim razumevanjem in oporo? Pričakujemo ali celo zahtevamo preveč?

V zadnjem članku sem omenil knjigo kardinala Königa »Vera je svoboda«. Neke pravi: »Dobro mi je ostal v spominu tudi pogovor s dr. Bakaričem. Med pogovorom mi je rekel, da mu je žal, ker mladi ljudje ne vedo, kdo je Kristus, kdo apostol, kdo sta Peter in Pavel, kaj je vera, kaj zadnja večerja, kaj krščanstvo, toda pri obisku muzejev all razstav ter pri branju knjig se srečujejo s temi izrazi, pa ne vedo, kaj pomenijo. Meni je, da bi mladi morali razložiti pojme iz religije in vprašal sem ga, če misli, da bi morali imeti v šolah verouk. Njegov odgovor je bil: "O, ne, to bi bilo pa preveč!" Seveda ni želel, da bi ljudje postali verni, temveč da bi preprosto vedeli, kaj pomenijo posamezni izrazi.«

Mi si pa želimo, da bi verouk mladim ljudem pomagal, da bi spoznali, kaj je prav in dobro in da bodo hodili po poti božjih zapovedi.

All ni to najvažnejše?

LOJZE ŠKERI.

Vsako nedeljo po Tv molitev angelovega češčenja

Ze nekaj mesecev televizijska postaja TMC (Tele Monte Carlo) oz. RTA (Radio Tele Antenna) oddaja vsako nedeljo ob 12. uri neposredno papeževu molitev angelovega češčenja in seveda njegov govori. To televizijsko postajo je prav lahko dobiti v naših krajih, zato oddajo vsem toplo priporočamo.

Mir brez meja!

To je bilo geslo in obenem tudi sklep za življenje vseh tistih, ki so se zbrali pri Marijinem svetišču na Brezjah v soboto 16. avgusta. Besede številnih govornikov so izzevale kot izpoved: Kristjani verujemo v mir, v mir brez meja, ker verujemo v Boga, ki nas je s seboj spravil po Jezusu Kristusu. Pravi mir med ljudmi more izhajati samo iz spreobrnjenih src.

Te misli so bile poudarjene po slovensko, italijansko, nemško, furlansko in celo v esperantu. Isti jeziki so se z latinščino prepletali tudi pri sveti maši, ki jo je vodil ljubljanski metropolit in nadškof Alojzij Šuštar, gostitelj letošnjega srečanja. Z njim so somaševali: videmski nadškof Battisti, škof Pizzoni iz Vidma, škof Kapellari iz Celovca, ljubljanska pomožna škofa Lenič in Kvas, koprski škof Jenko in njegov pomočnik Pirih, tržaški škof Bellomi, ki je tudi zastopal goriškega nadškofa Bommarca. Somaševali so številni duhovniki iz Slovenije, Furlanije in Koroške. Iz Trsta in Gorice sta bila škofova vikarja Škerl in Simičič.

Srečanja se je udeležilo okoli 10.000 vernikov, zelo veliko iz videmske nadškofije. Nastopili so: združeni zbori gorenjskih župnij, italijanski in furlanski pevski zbor, cerkveni zbor iz Globasnice. (Pogrešali smo seveda nastop pevcev iz Trsta, ki so letos imeli v Radovljici svoj vsakoletni izpopolnjevalni tečaj.)

Slavnost je bila na trgu pred cerkvijo

in je zelo dobro iztekla. Občudovali smo skrbno organizacijo in reči je treba, da je bilo vse zelo »dostojno« izpeljano. Vsekakor je bilo malce preveč klepetanja. Srečanje bo ostalo vsem v lepem spominu. In spomin na to srečanje nam bo dajal novega poguma, da bomo vztrajali na pravi poti, ki jo usmerja ljubezen, ki ne pozna meja.

Tovrstno letošnje romanje ali srečanje je bilo že peto na vrsti; in je bilo doslej najmogočnejše. Prvo je bilo na Sv. Višarjah, potem na Brezjah, pri Gospe Sveti na Koroškem (tu so peli tudi pevci iz Trsta), v Tricesimu in sedaj zopet na Brezjah.

In prihodnje, kje bo? Kdo bo na to srečanje povabljen? Govorilo se je, da je vabilo namenjeno vernikom treh sosednjih škofij (Ljubljana, Videm, Celovec), ali treh narodov (Slovenci, Italijani, Nemci), ali treh dežel (Slovenija, Koroška, Furlanija-Juljska Benečija). Kdor nekoliko pozna »naše« dežele in škofije, vidi, da ni mogoče postavljati meja, ko gre za srečanja v iskanju miru in medsebojnega razumevanja. Furlani so na Brezjah pri maši doživeli svoj veliki dan, ker je bila furlanščina enako upoštevana kakor drugi jeziki. In Slovenci iz Trsta in Gorice naj bi na taka srečanja gledali le od daleč?

Pri Mariji se hočemo vsi srečati, da tako odstranimo vse meje!

Lojze Škerl

25 let Zidu sramote v Berlinu

ZR Nemčija in od komunistov vodena vzhodna, ki se hinavsko imenuje Nemška demokratična republika, sta se letos 13. avgusta, ko je poteklo 25 let od postavitve Zidu sramote med vzhodnim in zahodnim Berlinom, vsaka na svoj način spomnili tega dogodka, ki je nasilno ločil Nemce med seboj in zarezal mednje neprestopno mejo.

Od postavitve zidu leta 1961 je bilo ob njem ubitih 184 vzhodnih Nemcev, ko so skušali najti pot v svobodo, 74 drugih je izgubilo življenje na drugih krajih meje, ko so jo hoteli prečkati, iz Vzhodne Nemčije pa je v obdobju zadnjih 25 let pobegnilo kar 200.084 ljudi.

Ze leta 1944 je bilo v Londonu sklenjeno, pozneje pa potrjeno februarja 1945 v Jalti, naj se po končani vojni nemško ozemlje razdeli na štiri cone, prav tako pa bivša prestolnica Berlin. Leta 1949 je iz treh območij, ki so jih upravljali zahodni zavezniki, nastala ZR Nemčija s prestolnico Bonn, sovjetski oblastniki pa so svoj del razglasili za samostojno državo, vzhodni Berlin pa za njeno glavno mesto.

Od tedaj so se začeli množiti pobegi v zahodno Nemčijo; že leta 1955 so v zahodnem Berlinu našli 33.000 prebežnikov, kajti prav razdeljeni Berlin je bil najlepša prilika za pot v svobodo. Kar je vzhodne oblastnike najbolj dražilo, je bil beg raznih intelektualcev, znanstvenikov, specializiranih delavcev. Obenem so zahodni Nemci zaradi nizke vrednosti vzhodne marke preplavili vzhodni Berlin in pokupili vse, kar se je dalo odnesti.

Vse to je rdeče oblastnike spravljalo v obup. Prebežniki so silno hitro naraščali; v januarju 1961 jih je bilo 16.000, v aprilu 19.000, v juliju pa že kar 30.000. Vzhodni Berlin je moral nekaj storiti. In tako je v treh dneh nastal Zid sramote, vsa meja med obema Nemčijama pa je postala ena sama žična pregrada s stražnimi stolpi na vsakih sto metrov in z reflektorji, ki ponoči obsevaj vse mejno območje.

Komunistične oblasti so dosegle svoj namen: izseljevanje se je končalo in do leta 1972 je bil prekinjen vsak osebni stik med obema Nemčijama. Niti rednih telefonskih zvez ni bilo.

Danes rdeči oblastniki zid razglašajo kot antifašistično obrambo, voditelj vzhodnonemške partije Honecker pa pravi, da

bodo zid podrl tedaj, ko bodo izginili motivi, zaradi katerih je bil postavljen. To se pravi, ko se vzhodnonemški režim ne bo več čutil ogroženega. Ogrožen pa se bo čutil vedno, saj ni izraz ljudske volje.

Zanimivo je, da režim ni znal na 25-letnico Zidu odgovoriti drugače kot z mogočno vojaško paradom. Zahodnonemški kancler Kohl pa je ob vznoknje bivšega berlinskega parlamenta (Reichstaga), ki leži tik ob Zidu, položil rože v spomin žrtev tega zidu, govorila pa sta poleg njega še predsednik socialdemokrat W. Brandt in zahodnoberlinski župan Diepgen. Vsi trije so se zavzeli v imenu človeških idealov za večje sodelovanje med obema državama.

Iz Washingtona pa se je oglasil predsednik Reagan in dejal, da bi bili morali leta 1961 Zid takoj porušiti; sovjeti gotovo ne bi tvegali zaradi tega vojnega spopada. Omenjeni zid ne bi smel biti nikdar zgrajen. Dodal je še, da bo ob prihodnjem srečanju z Gorbačovom tudi to zadevo predložil v razpravljanje.

Prva atomska bomba še vedno žanje žrtve

V japonskem mestu Hirošima, kjer je v prvi jedrski eksploziji na naseljenem ozemlju za posledicami strahotne rušilne moči in toplotnega udara atomske bombe ob koncu druge svetovne vojne naenkrat umrlo 140.000 ljudi, še vedno pa jih zaradi sevanja vsak dan umre okrog deset, so se 6. avgusta spet spomnili poletnega jutra leta 1945, ko je novo strahotno orožje do tal razdejalo to mesto. Spomnili so se ga že tisočkrat z željo, da se ne bi nikjer več na Zemlji ponovila strahotna podoba Hirošime in Nagasakija in da bi se vsi odgovorni zavedeli, kako daleč lahko pripelje slepilna politična igra, če se ne ozira na človeka.

V Parku miru so se mnogi Japonci in tuji gostje simbolično poklonili 4.541 žrtvam sevanja, ki so umrle samo od lanske obletnice. Ob 8,15 po krajevnem času so navzoči z minuto molka počastili spomin na vse mrtve. Nato je župan Takeši Araki prebral mirovno poslanico, v kateri je voditelj držav, ki si lastijo atomsko orožje, povabil k mirovnim prizadevanjem in razorožitvenim pogajanjem.

Janez Pavel II. pri katoliških skavtih

V soboto 9. avgusta popoldne je sv. oče za nekaj ur zapustil svojo letno rezidenco Castelgandolfo, kjer preživlja dneve poletnega oddiha, in obiskal 14.000 italijanskih katoliških skavtov, ki so si pri kraju Rocca di Mezzo v Abrucih postavili svoje šotore, kakih 7.000 po številu. Pridružilo se jim je še kakih 200 vrstnikov iz ZR Nemčije, Švice, Vel. Britanije, Francije, Nizozemske, Španije, Grčije, Turčije, Japonske in Burkine Faso (bivša država Gornja Volta).

Papež je na posebej prirejenem prostoru zanje maševal in jim pridgal. Povabil jih je, naj v svojem življenju sledijo zgledu očaka Abrahama in apostola Pavla. V sedanjem svetu naj dajejo drugim mladim zgled vere, vzajemnosti in služenja pa tudi predanosti Kristusu in soljudem.

Velikodušno naj pomagajo vsem tistim ljudem, ki so zares potrebni njihove pomoči. V sedanjih družbi, ki jo prevzemajo strah, nezaupanje do človeka, razne ob-

like nasilja, naj pričujejo za pravo priateljstvo, iskreno sodelovanje, vzvišene vzore. Dejavnost naj bodo tam, kamor jih bo poklicala božja previdnost. Prava pot do sreče je namreč v tem, da pomagáš do sreče soljudem.

Papež je skavte spodbujal, naj pri služenju v sebi odkrivajo pravo duhovno podobo, ki bo ustrezala vzorom njihove katoliške organizacije. Skupni trenutki pri tabornjenju jim pomagajo tudi vzgajati lastno osebnost, vodijo jih k vedno večji samostojnosti in resnični službi sočloveku.

Izleti v gore, srečanja, obred obljube, maša pod milim nebom, pesem ob tabornem ognju ali v luninem siju in še toliko drugih lepih trenutkov iz skavtskega življenja zapuščajo v mladem človeku neizbrisne sledove. Življenje v naravi krepi v človeku smisel za odpuved, dviga duha, vzgaja močno voljo, pogum. Vse te vrline pa so potrebne, če hočemo živeti po evangeliju. To je pot h Kristusu.

Slovo od velikega umetnika

V soboto 9. avgusta so se v popoldanskem urah Sveče poslovile od umetnika Franceta Goršeta. Pred Vrbnikovo domačijo se je zbralo veliko število Goršetovih prijateljev, znancev in občudovalcev njegove umetnosti, ki so z vseh koncev (celo iz Amerike) prihiteli na Koroško, da bi se poslovili od priljubljenega umetnika.

Pred vhomom v galerijo, kjer je med kiparskimi izdelki počivala krsta s pokojnikom, je najprej domači zbor Kočna zapel žalostinko in lepo koroško Rož, Podjuna, Zila. Po kratki molitvi pomožnega ljubljanskega škofa S. Leniča je sprevod krenil v cerkev sv. Lamberta, kjer je sledilo bogoslužje. Dr. Lenič se je z izredno toplimi besedami spomnil pokojnika in poudaril predvsem njegovo skromnost in povezanost z Bogom v iskanju človeških in umetniških višin. Velikemu številu duhovnikov (na žalost so se morali dr. F. Močnik, dr. K. Humar in dr. L. Škerl na sredi poti vrniti v Gorico zaradi okvare avtomobila) se je v cerkvi pridružil tudi celovski škof E. Kapellari.

Duh po senu in zemlji in toplo avgustovsko sonce sta spremljala sprevod iz cerkve na pokopališče, kjer se je pred odprtimi grobom zvrstila skupina kulturnikov, ki so želeli v imenu skupnosti še zadnjič pozdraviti nepozabnega umetnika. Najprej je spregovoril bistriški župan Othmar Baurecht, nato dr. Drago Štoka, Marij Maver (v imenu Slovenske prosvete v Trstu), Marija; Ferletič (v imenu SSO), dr. Valentin Inzko (v imenu društva Kočna, Krščanske kulturne zveze in Celovške Mohorjeve družbe) in kapucin Jakob Vučina. Prisotni so bili tudi vidnejši predstavniki iz Slovenije, V. Kavčič, M. Kmecl in J. Osterman.

Pogled na Goršetovo domačijo, kjer je še do nedavna pelo kiparsko dletje, je bil naravnost pretresljiv: tišino so prebadali posušeni hodi in kosi lesa, ki so pričali o Goršetovih neusahljivih načrtih. Med

Krsta s pokojnikovim truplom

plastikami v zasebni galeriji ne bo več živahnega vodiča, Goršetov duh pa bo za vedno plaval nad Svečami, še posebno na sveških slikarskih tednih in v tinski galeriji, za katere je bil Gorše glavni pobudnik.

VŠ

Novo šolsko leto

Prav sredi avgustovskih počitnic je dijake in starše razveselila novica o ureditvi novega šolskega leta. To se bo začelo septembra, vendar tako, da bodo začetek določili po posameznih deželah. V naši deželi se šolsko leto 1986/87 začne 18. septembra. V šolskem letu mora biti 200 dni pouka. Zato bodo po posameznih deželah po svoje razvrstili božične in velikonočne počitnice. Šolsko leto se zaključ 10. junija, nakar se zvrstijo razni izpiti. Po novih odredbah se šolsko leto skrajša za 14 učnih dni.

Neke profesor je rekel: Nič hudega, če se šolsko leto skrajša, važno je, da bi se ob začetku s poukom res začelo. Tako pa navadno vsako jesen preteče vsaj en mesec, predno so imenovani vsi profesorji. Tukaj bi morala nastopiti reforma!

Programske misli novega dunajskega nadškofa

Nadškof dr. Herman Groer, ki pripada benediktinskemu redu, je v pogovoru za katoliško tiskovno agencijo Kathpress izjavil, da se bo zavzemal za zborni vodnje dunajske nadškofije. Ze deslej se je pri dušnopastirskem delu posvetoval s sodelavci in tako misli delati tudi naprej. Kardinala Königa bo prosil, da bi mu pomagal kot izvedenec v mnogih stvareh, oziroma ga zastopal, kjer bo to potrebno. Njemu bo prepustil tudi dejavnosti, katerim se je doslej posvečal. Predvsem naj bi ohranjal pomembne mednarodne stike. Nadškof Groer sam pa si bo tudi prizadeval za dobre odnose s Cerkvami na Vzhodu, za uspešno delo ustanove Pro Oriente. Nikakor noče biti »drugi kardinal Könige«, saj to tudi ne more biti.

Naročnikom in prijateljem

S 1. avgustom so se v Italiji povišale cene časopisov, tako dnevnikom kot tednikom, in sicer od 650 na 700 lir. Katoliški glas ni povišal cene ne ob začetku leta ne sedaj v avgustu. Ohranili smo dosedanjo ceno in sicer 600 lir za izvod. Tako smo najcenejši list v državi. Toda vse to smo storili v zaupanju na velikodušnost naših bralcev in prijateljev. Ponovno smo že poudarili, da so se naši katoliški tedniki po vojni vzdrževali z darovi, ki so vedno pomagali kriti primanjkljaj. V zaupanju na to zvestobo naših prijateljev smo ohranili staro ceno. Prepričani smo, da ne bomo ostali razočarani. Zato darujte za Katoliški glas! - Uredništvo

Potovanje po Sardiniji in Korziki Slovenski dijaški dom na Dunaju

POSTANEK V ALGERU

Peti dan našega potovanja — petek 25. julija — nas je našel v Algeru. Vso noč je bilo slišati rahlo butanje valov, saj leži hotel tik ob morskem obrežju. Na izbiri je bilo več možnosti: ostati doma in se odpočiti ali predati kopanju; obiskati staro mestno središče ali pa napraviti izlet v Neptunove jame.

Mesto Alghero, 40.000 prebivalcev, ima to posebnost, da se v njem ne govori sardsko, ampak katalonsko. In to že od leta 1354. Ko je namreč Sardinija v začetku 14. stol. prišla v sklop kraljevine Aragon, so se po njej začeli naseljevati zlasti Katalonci, katerim so kralji podelili mnogo predpravil na račun krajevnega prebivalstva. Zato so se leta 1354 domačini uprli in v Algeru pobili aragonsko posadko. Za kazen so morali nato mesto zapustiti, v katerega so se naselili katalonski prišleki. In tako je ostalo do danes. Vsi napisi na ulicah so še danes dvojezični in to s katalonskim na zgornjem mestu.

Večina se je odločila za obisk mestnega središča, kjer je zlasti vredna ogleda katedrala iz 15. stol. z novoklasičnim pročeljem. Tu smo tudi imeli sv. mašo. Druga cerkev, ki privlači turista, je sv. Frančiška z gotičnim prezbiterijem ter gotičnim križnim hodnikom v zraven ležečem samostanu. Zanimiva je tudi obalna cesta okrog starega mesta z več stražnimi stolpi in lepo ohranjenim obzidjem.

Tisti, ki so si želeli ogledati Neptunove jame, so na ladjici prečkali zaliv in v eni uri dosegli rt Caccia. Žal pa zavoljo razburkanih valov niso uspeli zapeljati se v pomorsko jezero z veličastnimi dvoranami, polnimi mogočnih kapnikov vsakovrstnih oblik.

PO SEVERNI OBALI

Po kosilu smo se usmerili proti severu otoka. Na levi je bilo videti otok Asinara, kjer so znane ječe za na dolgo obsojene pripornike. Ob zalivu istega imena smo prispeli sredi popoldneva do slikovitega mesteca Castelsardo, ki leži ob pečini, na kateri stoji dobro ohranjen grad. Mestece je večkrat spreminjalo ime po svojih gospodarjih: Castelaragones, Castelenovese, in sedaj Castelsardo. Povzpeli smo se na ploščad gradu in se oskrbeli s spominki.

Nato smo vedno ob obali nadaljevali pot do najvišje točke Sardinije, Santa Teresa in Gallura, od koder je dobro videti obrežje Korzike, saj jo loči od Sardinije le 14 km široka ožina.

Proti večeru smo prispeli na kraj, kjer naj bi dvakrat prenočili: S. Pantaleo. Pokrajina je postala pošastno oblikovana. Povsod skladi granita v vseh mogočih oblikah, malo zelenja, nizko grmičje ali pa še tega ne.

Pogled na hotel nas je v prvem hipu razočaral: stal je sredi skal, delal je vtis srednjeveškega samostana, le kakšno udobnost naj bi nudil? Pa je bil to le videz. Notranjost je bila luksuzno opremljena, postrežba prvovrstna (niso dovolili, da bi se šlo v obednico v kratkih hlačah), pod hotelom bazen za kopanje, ponoči bajno osvetljen (gl. sliko!).

GARIBALDIJEVA HIŠA IN SMARAGDNA OBALA

Naslednji dan smo v avtobusu šli nazaj proti severu do pristanišča Palau, kjer smo se vkrkali na trajekt, ki nas je v pol ure prepeljal na otok Maddaleno, kjer je mesto (12.000 prebivalcev) enakega imena. Po nasipu, ki veže mesto z manjšim otokom Caprero, smo dosegli kraj, kjer je znani italijanski revolucionar Garibaldi živel od leta 1856 do svoje smrti 2. junija 1882. Otok je sedaj državna last

Mesto Alghero, kjer domačini govorijo med seboj katalonsko in so vsi javni napisi dvojezični (zakaj to pri nas še ni mogoče?)

in narodni spomenik. Obiskovalci si lahko ogledajo Garibaldijevo hišo in njegov grob, preprost sarkofag iz granita. Otok Maddalena pa je tudi vojaško pomemben, saj ima tu sedež NATO mornarica.

Za kosilo smo se vrnili v hotel, popoldne pa se popeljali po Smaragdni obali, si privoščili kopanje in se ustavili v dveh pristanih: Porto Cervo in Porto Sardinia. Res je vredno videti, kaj vse je človekova roka ustvarila sredi nedotaknjene prirode. In treba je priznati, da je ni pokvarila kot marsikje drugod.

Drugo jutro — bila je nedelja — je bilo treba zgodaj vstati, saj je ob 8.30 odhajal trajekt za Korziko. Preden pa začnem opis Korzike, še nekaj besed o preteklosti Sardinije.

POGLED V TISOČLETNO PRETEKLOST

Sardinija meri 24.000 kv. km (današnja SR Slovenija 20.000) in šteje komaj pol milijon prebivalcev. Nizinskih predelov ima 15%, drugače pa je hribovita z zelo razgibano površino. Najvišji hrib ne doseže niti 2000 m višine. Osrednji višinski del je bogat na gozdovih, v katerih prevladuje zlasti gráden, drugod pa grmičje ali pa pusta trava. V notranjosti prevladuje pastirstvo (kar 2,6 milijona ovc), v ravnini in ob morju pa je razvito poljedelstvo in vinogradništvo. Geološka sestava otoka je granit, apnenec in ognjeniške kamenine. Od nekdaj je bila Sardinija znana po rudnikih svinca, cinka in srebra.

Sardi imajo svoj jezik, ki je bliže latinščini kot italijanščini, a velja le za dialekt, ker nima svoje literature. Po prvi svetovni vojni so se začeli zavedati svoje identitete in ustanovili Sardsko Akcijsko stranko, ki seveda pod fašizmom ni smela obstajati, se je pa razmahnila po letu 1948, ko je otok dobil svojo avtonomijo.

Deželni grb so štiri mavrske glave s prevezanimi očmi. Nastal je iz grba aragonskih kraljev, ki so si ga izbrali po zmagi nad Mavri leta 1096. Grb je vseboval štiri glave s prevezanim celom, ki so predstavljale štiri premagane mavrske kralje. Isti grb je prevzela savojska hiša, ko so ji prisodili »kraljestvo Sardinijo«. Ker so štiri glave s prevezanimi očmi zgodovinski nesmisel, se dela na to, da se očesna preveza nadomesti s čelno, kakor je bilo prvotno.

Kdo so bili prvotni prebivalci Sardinije in od kod so prišli, se ne ve. Prvi sledovi otoške kulture so iz 3. tisočletja pr. Kr. na severu otoka, v pokrajini Gallura, z mestom Arzachena. Od 15. do 3. stol. pr. Kr. je za deželo značilna nuraška kultura. Domačini so si zgradili iz ogromnih kamnov na tisoče (še ohranjenih) stražnih taborov in stolpov, nuraghi imenovani.

V 9. stol. pr. Kr. začnejo ustanavljati ob obali svoje trgovske postojanke Fenici, ki jih nasledijo Kartazani, tudi fenicijskega porekla. Ne prodrejo pa v notranjost otoka, kjer prvotno prebivalstvo naprej živi samostojno življenje. Pač pa osvojijo v 6. stol. najbolj pomembno njihovo taborišče Nuraxi pri današnjem Baruminiju.

Po zmagi nad Kartazani se konec 3. stol. pr. Kr. Sardinije polastijo Rimljani, ki jo neusmiljeno izkoriščajo in doživijo vrsto uporov, ki vse kruto potlačijo. Na Sardinijo pošiljajo tudi politične nasprotnike, po nastopu krščanstva tudi številne kristjane.

Ko pride do preseljevanja narodov, si leta 455 podvržejo otok Vandali. Po letu 534, ko je bizantinski general Belizar strl vandalsko moč, pride Sardinija pod Bizanc in ostane pod njim do konca 8. stol. Arabski napadi Bizanc tako zaposlijo, da se za Sardinijo ne briga več. Nasprotno pa postajajo saracenski in berberski napadi (iz Sev. Afrike) vedno bolj številni. Obmorski kraji se spremenijo v ruševine, prebivalci pa si ustanovijo nova naselja proč od obale. Le Caralis (današnji Cagliari) preživi vsa opustošenja.

Prav v zvezi z arabskimi napadi pride v 9. stol. do ustanovitve štirih sodnih okrožij, »judikati« imenovani (judike v sardinščini pomeni sodnik). Ti judikati so bili Cagliari na jugu, Torres in Gallura na zahodu in severu ter Arborea v osrednji Sardiniji. Najdlje se je ohranil judikat Arborea, ki so ga Aragonci razpustili leta 1410.

Ko je leta 1015 maversko ladjevo zasedlo Cagliari in del otoka, je papež Benedikt VIII. pozval Pizo in Genovo, naj preženeta zavojevalce. Tako je Pisa zasedla judikat Cagliari in zgradila v mestu trdnjavo, ki še sedaj obstaja, genovežanske rodbine Doria, Malaspina in Spinola pa so se polastile judikatov Torresa, Gallure in deloma Arboree.

Leta 1297 je papež Bonifacij VIII. Sardinijo podelil aragonskemu kralju Jakobu (Jaime) II., ki je nato leta 1323 s svojimi četami zasedel otok in pregnal Pisane, rodbini Doria in Malaspina, ki sta vladali v Sassariju, pa sta se prostovoljno podvrgli. Zgodovina pravi, da je bil čas aragonske zasedbe najbolj nesrečna doba za prebivalstvo, kajti španski kralji so ves otok dali v užitek svojim ljudem, ki so domačine neusmiljeno izžemali.

Ko so Španci v nasledstveni vojni bili poraženi s strani Avstrije in Anglije, so se v mirovni pogodbi leta 1718 morali odpovedati tako Siciliji kot Sardiniji. Slednjo so Avstriji predali savojski hiši, ki so se odslej imenovali sardinski kralji. Morali so se pa obvezati, da španskemu plemstvu pustijo vse pridobljene pravice. Tako je Sardinija še dolgo potem, ko je bil v Evropi odpravljen fevdalni sistem, na njem bolehal. Šele leta 1836 so se kmetje lahko odkupili od svojih gospodarjev.

20. decembra 1847 je kralj Karel Albert razglasil združenje Sardinije s Piemontom, prvi korak k zedinjeni Italiji. Do tega je nato prišlo leta 1871 po prenehanju papeške države. Od tedaj je Sardinija ena izmed mnogih italijanskih dežel, ki deli z drugimi prednostmi pa tudi pomanjkljivosti sedanje države.

—lk

PODPIRAJTE
»KATOLISKI GLAS«!
DARUJTE
V NJEGOV
TISKOVNI SKLAD!

V ljubljanskem »Delu« je Bogdan Pogajnik napisal zelo tople članek o dijaškem domu »Korotan« na Dunaju, ki je last Celovške Mohorjeve družbe. Namenjen je predvsem slovenskim koroškimi študentom, ki se izobražujejo na dunajski univerzi, v njem pa je stalno pripravljeno tudi kakih 20 sob za zunanje goste.

Predvsem pa je Korotan splošno odprt hotel v času poletnih počitnic, ko je gostom na voljo dejansko vseh 130 postelj. Sobe so povečini enoposteljne, nekaj je tudi dvoposteljnih, in čeprav razpolaga dom z vsem gostinsko hotelskim udobjem, prhami in čitalnico, so cene za sobe nekajkrat manjše od cen v drugih dunajskih hotelih. V penziju je zjutraj vključen tudi okusen zajtrk. Strežejo povečini slovenske študentke, se pravi iz matične domovine ali iz Koroške, ki jim pomeni poletno delo v Korotanu tudi prakso, izpopolnjevanje v jeziku in skromen zaslužek z možnostjo ogleda raznih kulturnih prireditev na Dunaju.

Poleg p. Ivana Tomažiča, ki kot glavni ravnatelj Doma drži roko nad hišo, za goste ljubeznivo skrbi zlasti upravnik Uroš Blagotinšek, ki si močno prizadeva, da bi povečal konkurenčno sposobnost hiše. Že lani mu je uspelo, da so ime penziona Korotan uvrstili v evropski katalog hotelov s cenami pod 20 dolarjev dnevno.

Za letos si je sicer obetal povečan obisk tujcev, vendar so tudi oni občutili udarec, ki sta ga letos turističnemu obisku Dunaja zadala černobilska tragedija in strah pred terorizmom. Zato so odpadli zlasti

ševilni ameriški uristi. Pač pa so imeli letos nedavno v gosteh večjo skupino iz Kanade, udeležencev zgodovinsko študijskega seminarja o Habsburžanih. Nekaj sob so zasedali tudi nekateri azijski študenti glasbe, ki sicer čez leto študirajo v Italiji. Dom Korotan na Dunaju jim je pa zelo ustrezal ne samo zaradi ugodne cene, ampak tudi zato, ker je v penzionu na voljo dobro uglašen klavir.

Kot je povedal upravnik Blagotinšek, bi se želeli povezati še bolj v mrežo organiziranih izletov na Dunaj iz Slovenije, vendar baje Kompas za to doslej še ni pokazal dovolj zanimanja, čeprav so te povezave že uporabile posamezne podružnice, zlasti Kompas iz Velenja. Pač pa so se pohvalili, da pogosto prihaja k njim kot turist v goste bivši jugoslovanski veleposlanik na Dunaju Pribičević. Prav tako njihovo penzijsko stredo poiščijo tudi praktični bančni poslovneži iz Zagreba, Sarajeva in Beograda. Za tiste, ki želijo jesti na Dunaju orjaške dunajske zrezke, ki ti visijo čez krožnik, in to po nižji ceni kot sicer, Blagotinšek priporoča bližnjo jugoslovansko restavracijo Plitvice.

Dom Korotan na Dunaju, ki je letos poleti beležil že dvajsetletnico svojega obstoja, so za priložnost tudi delno obnovili in razširili, predvsem pa so na pročelju postavili hiši v okras in sebi kot narodno izpoved — več kot 19 metrov dolg mozaik z motivom ustoličenja koroških vojvod na Gosposvetskem polju, delo umetnikov Stefana Hauka in Wilhelmá Kociana.

Ob 90-letnici Aljaževih koč na Kredarici in v Vratih

(IZVIRNO POROČILO)

Nedelja, dne 10. avgusta 1986.

Devetdeset let je minilo, kar je dovški župnik Jakob Aljaž zgradil s Požgančevo pomočjo in ob pomoči drugih domačih delavcev koč na Kredarici ter svojo prvo letnico Aljaževih koč v Vratih. Slovenski planinci so to pomembno obletnico nadvse dostojno proslavili.

Danes ob desetih dopoldne so pripravili proslavo na Kredarici. V slavnostnem govoru so Jakoba Aljaža postavili tja, kamor spada: v slovensko nebo. Brez njegovega dela bi Nemci zasvojili naše gore, naš Triglav in Vrata.

Pri proslavi je sodeloval kvintet bratov Zupanovih iz Tržiča. Da se bomo prav razumeli:

Zupanovih bratov, ki prepevajo v kvartetu, je le štiri. Pomagat jim prihaja Križaj (pač sorodnik »našega« Bojana), da potem prepevajo kot kvintet. Drobná anekdota, ki mi jo je povedal Gregor Klančnik po nedeljski maši v Aljaževi sobi v Vratih:

Trije Zupanovi so 10. avgusta 1986 prišli peš na Kredarico, dva pa te pot nista zmogla. Kaj bi? Poklicali so helikopter, da ju je pripeljal na Aljažev Triglavski dom, da so potem lahko skupaj peli pesmi, ki jih je uglasbil rajnik Jakob Aljaž.

»Kako pa potem v dolino?«
»V dolino so pa prišli vsi po dveh,« je rekel Gregorček.

Ob treh popoldne se nas je zbralo kar lepo število pred obnovljenim Aljaževim domom v Vratih. Poslušali smo predsednika Planinskega društva Dovje-Mojstrana Stanka Koflerja, kako je zares lepo govoril o zaslugah Jakoba Aljaža. Matjaž Pšenica je oddeklariral Finžgarjev Peričnik, bratje Zupanovi so pa potem zapeli, peli, da se jih nismo mogli naužiti.

Takoj zatem pa maša v Aljaževi kapelici sv. Cirila in Metoda. Škoda za vse, ki niste bili zraven!

Trdno verjamem, da se je Jakob Aljaž v nebesih na vsa usta smehljaj, ko je poslušal svojega namestnika, dovškega župnika gospoda Franceta Urbanija. Ljudje božji, tega človeka so polna usta samega Jakoba Aljaža. Po njegovem (ko ga poslušam) bi moral biti Jakob Aljaž že davno slovenski planinski svetnik. Naj bo to pri maši v mojstranski podružnici sv. Klemenca ali pri nedeljski maši popoldne v Vratih — o nikomer drugem ne zna govoriti kot o Jakobu Aljažu. Kakšna sreča, da smo dobili v dovško faro za župnika Franceta Urbanija!

Kapela sv. Cirila in Metoda v Vratih se je napolnila. Ljudje, ki v njej niso dobili prostora, so se zgrnili na stopnišče. Naš župnik si je čez svojo sivo kratko srjaco in čez pumparice začel nadevati mašna oblačila, med tem pa se ves čas z nami pogovarjal. Čakali smo na Zupanov kvintet. Zanje so bili prihranjeni stoli pred oltarjem.

France Urbanija je med oblačenjem pripovedoval anekdoto, kako se je Jakob Aljaž dal navezati na vrh, da bi sam preveril, kakšno je korito Peričnika. In ker

bratov Zupanov še zmeraj ni bilo, je intoniral Aljažovo najljubšo pesem »Veš, o Marija...« Vsa kapela sv. Cirila in Metoda je zapela, stopnišče je odmevalo pod njo.

Potem so v kapelo vkorakali kot vojaška deseterina vsi štirje bratje Zupanovi in Križaj navadnje. Posedli so se v pripravljene stole. Potem pa so začeli peti.

Joj, pri koliko mašah sem že bil!

Ampak, da bi sveto daritev doživljal tako, kot sem je v Aljaževi kapelici v Vratih v nedeljo 10. avgusta 1986. leta po zaslugi mojega Aljaževga župnika Franceta Urbanija in bratov Zupanovih iz Tržiča — Bogu hvala za vse, kar sem doživel!

—ns

Papežev pismo filipinskim škofom

Papež Janez Pavel II. je filipinskim škofom, ki so se zbrali na svojem poletnem zasedanju, napisal posebno duhovno poslanico o njihovih nadpastirskih dolžnostih. Zlasti jih je spomnil, da je poslanstvo Cerkev predvsem versko-duhovne narave in nikakor ne politične, gospodarske ali družbene. To pomeni, da Cerkev ni poklicana k različnim političnim dejavnostim, kakršne so npr. dejavno poseganje v strankarske spore ali politične odločitve ob perečih vprašanjih.

»V tej uri, ko dežela potrebuje bolj kot kdajkoli prispevek nesebične službe v korist splošne blaginje, si morate prizadevati, da bi si vsi verniki prav oblikovali svojo vest.«

Noben duhovnik ne sme pri svoji službi učitelja in vodnika k resnici in pravičnosti pozabiti na to, da je orodje sprave. Škofje in duhovniki ne smejo povzročati ali poglobljati sporov, temveč odločno in nujno pomagati vsem, ki so zajeti v nemirne dogodke v zadnjem obdobju na Filipinih, da se bodo krizni časi umirili.

Janez Pavel II. končno upa, da bo nova ustava zagotovila Filipincem pravico verske svobode in tudi Cerkvi svobodo izpolnjevanja njenega poslanstva. Tudi na vzgojnem in dobrodelnem področju.

Preveč birokracije v Cerkvi

Passauski škof F.X. Eder je novim predsednikom župnijskih in dekanjskih svetov potožil zaradi vedno večje birokracije v Cerkvi. Vprašal se je, čemu služi tolikšno kopičenje papirjev, zapiskov, poročil, letnih statistik, protokolov, stališč in drugih zapiskov, ki človeka zaposlujejo, pa vseeno ne dajejo prave podobe o Cerkvi in verskih dejavnostih.

Romarski kraji v Italiji

Italija je dežela, ki ima največ romarskih krajev. Naštevajo jih nad 1.500. Svetovno znane so Marijine božje poti v Loreto, v Pompejih, v Sirakuži na Siciliji. Izredno obiskana je bazilika sv. Antona v Padovi. Osrednjo privlačnost pa ima Rim z grobovi apostolov sv. Petra in Pavla. Vsako leto obišče veliko število romarjev Assisi z grobom sv. Frančiška in s spominskimi kraji njegovega delovanja.

Hotel S. Pantaleo, postavljen na granitne sklade, kjer smo dvakrat prenočili. V bližini je svetovno znana Smaragdna obala

tržaške novice

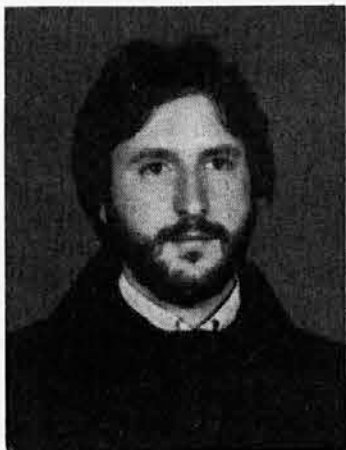

Z velikim veseljem predstavljamo dva nova duhovnika

Blizamo se negativni 25-letnici zadnje nove maše slovenskega tržaškega duhovnika. V pastoralnem delovanju opažamo vedno bolj kočljivo pomanjkanje duhovnikov.

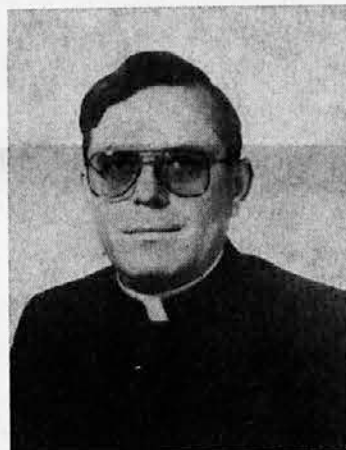
Ce nimamo novih maš, nas vendar božja Previdnost ni zapustila. Med nami sta zopet dva nova duhovnika, kar pomeni za našo krajevno Cerkev izreden dogodek, ki je vreden, da ga beležimo in podčrtamo.

Hvaležni smo Bogu za ta ponovni dar, hvaležni vodstvu slovenskih frančiškanov za p. Slejkota, mariborskemu škofu za g. Zužka, kakor tudi škofu Bellomiju, ki se stalno prizadeva za rast duhovniških vrst.

Pater Rafael Slejko, novi dušni pastir na Proseku

Prvi je prišel med nas p. Rafael Slejko, frančiškan. Rodil se je v Kanalu 11. novembra 1956, mašniško posvečenje je prejel v Novi Gorici 29. junija 1984. Sedaj je župnijski upravitelj na Proseku.

G. Anton Zužek, novi župnik na Katinarji

V nedeljo 13. julija pa je nastopil svojo službo na Katinarji g. Anton Zužek, škofijski duhovnik. Rodil se je na Pivki v župniji Knežak 21. maja 1947, v duhovnika pa ga je posvetil v Rimu papež Pavel VI. 29. junija 1975. Služboval je že v več krajih v Sloveniji: v Šentvidu pri Stični, v Novi Stitvi in v Gornji Radgoni.

Na ljudi, kot na nas duhovnike, sta oba napravila najboljši vtis. Naša naloga je, tako sobratov kot krajevnih vernikov, da jima pomagamo, da bosta čimprej spoznala svoj delokrog in naše razmere, ki niso prav lahke.

Ponovno izražamo svoje veselje, da sta med nami, z upanjem in željo, da bosta za dolgo časa razdajala svoje zmožnosti v korist naše Cerkve in našega ljudstva.

Dušan Jakomin

Jubilejno srečanje slovenskih duhovnikov

Pred 25 leti, v poletju 1961 so se v Celovcu prvič zbrali slovenski duhovniki iz zamejstva in zdomstva, da se поблиže seznanijo in razpravljajo o sodobnih problemih. Kasneje so se ti sestanki vršili izmenoma v Trstu, v Tricesimu in Celovcu, enkrat tudi na Barbanu.

Letošnje je poteklo v Domu duhovnih vaj »Le Beatitudini« nad Trstom. Udeležba je bila zelo lepa: kar 71 udeležencev se je zbralo; številni so prišli tudi iz Slovenije.

Prvi dan, 19. avgusta, sta bili dve predavanji. Dopoldne je ljubljanski nadškof A. Suštar podal pogled v teologijo in življenje sedanje Cerkve. Sledil je razgovor. G. nadškof je nato tudi vodil koncelebrirano mašo.

Popoldne je predaval dr. France Dolinar, ki je skušal podati do sedaj še precej neobdelano temo in sicer, kako in kdaj smo Slovenci južno od Drave sprejeli krščanstvo. Tudi to predavanje je sprožilo živahno debato, saj je znano, da se zadnje čase mnogo razpravlja o tem, ali smo

Slovenci res prišli z drugimi Slovani izza Karpatov.

Po večerji so bili udeleženci povabljeni na družabni večer na Repentabor, ki ga je vzorno pripravil g. Tone Bedenčič in je potekel v prijetnem bratskem vzdušju.

Naslednji dan, v sredo 20. avgusta, je govoril dr. Anton Strle iz Ljubljane »Verovatno danes in tu«. Tudi to predavanje je bilo zanimivo. Prav tako pa so bila zanimiva razna poročila, npr. dr. M. Jezernika o Sloveniku v Rimu, Naceta Čretnika o Slovenskem domu v Parizu, p. Ivana Tomaziča o študentskem domu »Korotan« na Dunaju in Vinka Zaklja o Sv. Višarjah.

Vsi udeleženci so prejeli tudi lično brošuro s povzetkom o vseh dosedanjih srečanjih. - jk

Opčine

Vsako leto znova je proščenje ali Jernejevo prelepa priložnost za utrjevanje vere v našem času. In prav to je hotela biti priprava na ta praznik: poživitev vere. Načrtovali so jo župnijski svet, cerkveni pevski zbor, skupina mladih, skavtinja in skavti, več mož in žena ter seveda ga. Danila. Kot glavno vodilo sta bili izjavi apostola Jerneja ob srečanju z Jezusom: »Ti si božji Sin!« in »Ti si Izraelov kralj!«.

Tudi procesija okrog cerkve s tremi oltarji (četrti je bil v cerkvi) je hotela poudariti tako z berili, kakor s kratko mislijo, s pesmijo in molitvami ter prošnjami hvalo in čiščenje Očeta po učlovenem Sinu. In še: kako naj nas zgled zavetnika usmeri v to, da bi bil Bog vedno bolj Bog in človek vedno bolj človek že sedaj.

Berili v cerkvi sta posredovala univerzitetni študent in profesor, berila in misli okrog cerkve ter misel po 4. berilu pa so z vso zavzetostjo podale deklice in dekleta. Pesmi sta izbrala in jih izvajala dekliska skupina in cerkveni zbor.

Ker se je zlasti v zadnjem času vse vrtoglavo naglo spremenilo in se še spreminja, tudi kar se tiče umevanja in izpovedovanja vere, smo se skušali poglobiti v pohujšanje križa in v izpovedovanje vere v Križanega. Zaradi tega smo še posebej prosili za milost in veselje trdne vere v priskrbenem zaupanju v Boga.

V Euharistiji smo tiho zaobjeli vse farane, tudi Jernejo in Jerneja, vso Cerkev ter potrebe vseh ljudi. Še posebej smo se spomnili bolnikov, ostarelih, otrok, mladine, trdo preizkušanih in varanih ter teh, ki so zadnji čas od nas odšli v večnost. Teh ni malo. Naj omenimo Mariota Sosiča, trgovca z električnim materialom, Stano Repinčev, učiteljico-vzgojiteljico, Milko Sosič-Vremec Šklausavo, znano gostilničarko, Maro Sosič, bivšo cerkveno pevko.

Čiščenje okrog cerkve in v cerkvi, nabava cvetja, krasitev, vaje zlasti najmlajših, pritrkovanje v soboto zvečer in v nedeljo ter prejem zakramentov je skušalo biti znamenje veselja in povezanosti faranov sredi tega časa. Hotelo je biti izraz hvaležnosti za spoznanje, da Bog očetovsko rad ima človeka. Hvala vsem!

V. Z.

Prosek

V ponedeljek 11. avgusta smo ob številni udeležbi sorodnikov, prijateljev in znancev pospremili na božjo njivo telesne ostanke pok. Marije Bukavec vd. Terčič. Somaševanje je vodil in pridigal novi domači župnik p. Slejko. Z njim sta somaševala domačin kletinec p. Franc Husu in dr. Angel Kosmač, župnik v Ricmanjih. Med mašo je pel domači zbor. Novi župnik je opravil tudi pogrebne obrede.

Pok. Marija je bila doma s Proseka in je bila globoko verna žena. Poročena je bila s sedaj pokojnim Leopoldom Terčičem. V zakonu sta imela 12 otrok, 8 fantov in 4 dekleta. Vsi so še živi in četudi so bili bolj revni, saj je bil oče delavec, najprej na železnici in kasneje na cesti, so vsi dorasli in dosegli svoje poklice.

Dolgo vrsto let so Terčičevi stanovali na Briših pri Sv. Križu. Še sedaj vidim pokojno Marijo, kako je vsako nedeljo in vsak praznik skupaj s svojimi otroki prihajala k maši. Še pozneje, ko je stanovala že v Gabrovcu, se je rada udeležila pri nas sv. maše za velike praznike. Tudi se je rada udeleževala, če je le mogla, naših skupnih romanj, srečanj in drugih praznikov. Bila je zvesta naročnica Katoliškega glasa in drugega našega verskega tiska.

V nedeljo 14. septembra bo na Opčinah pri Trstu

38. MARIJANSKI SHOD

Začetek ob 15.30 v župnijski cerkvi. Ob lepem vremenu bo procesija po vasi s kipom Fatimske Marije. Sledila bo sveta maša na prostem za cerkvijo. Letos bo vodil procesijo, maševal in pridigal urednik »Ognjišča« iz Kopra g. Franc Bole. Vsi rojaki prisrčno vabljeni!

Naj ji bo dobri Bog bogat plačnik za vse, kar je dobrega storila in hudega pretrpela. Njenim sinovom in hčeram pa naj pomaga, da bodo prav cenili dragocene nauke in zglede, ki jih je zapustila. - J. KČ.

6. september:

dan bazoviških žrtev

Vsako leto se bazovska župnijska skupnost spominja bridkega dogodka, ko so na njeni gmajni pod Kokošem 6. septembra 1930 padli pod fašističnimi streli štiri slovenski fantje. Ta spomin je obenem obsodba vsakega zatiranja človekovih pravic in preganjanja narodnih skupnosti. Obenem pa vabilo, da se molji za žrtve zločinskih ideologij in da se prosi Boga, naj bi se taka grozna dejanja ne ponovila nikoli več.

Ricmanje

Pogreb Bernarda Zuljana. V soboto 2. avgusta smo v Ricmanjih pokopali priljubljene in znanega Bernarda Zuljana. Zadnja leta ga je paraliza priklenila na dom, kar je bilo zanj toliko težje, ker se je veliko gibal in ljubil družabnost. Kljub temu je krščansko sprejel in prenašal bolezni do zadnjega.

Pok. Bernard se je rodil pred 63 leti v družini, katera je bila znana po materi Katarini, ki je kljub stiskam vzgojila številne otroke. V svojem življenju je pokojnik marsikaj izkusil in moral premagati številne težave, a je vedno ostal zaveden Slovenec in kristjan, ki je rad pomagal svemu bližnjemu. Ta njegova socialna zavest ga je vodila skozi vse zasebno in javno življenje in delovanje. Zelo se je za-

nimal za skupne javne zadeve svoje vasi in občine. Eno mandatno dobo je bil na listi SSK izvoljen za občinskega svetovaleca v Dolini.

Drugače se je pokojnik v svojem življenju ukvarjal s krojaštvom in čebelarstvom, kjer je uvedel pomembno novost na panjih, kar mu je priznal tudi patentni urad.

Velik in lep pogreb je dokazal, kako je bil pokojni Bernard priljubljen pri vaščanah, pa tudi pri drugih znanih in prijateljih iz sosednjih krajev in iz mesta. Peli so mu domači zbor, cerkveni pevci in igrala domača godba na pihala. Cerkevni obred je opravil g. Franc Vončina, ob odprtem grobu na pokopališču pa je govoril v imenu vaščanov Miran Kuret, nato pa še občinski svetovalec prof. Tul in deželni svetovalec dr. Stoka.

Župnija sv. Marije Magdalene v BAZOVICI vabi svoje člane in druge zavedne ljudi

K SV. MAŠI ZA BAZOVIŠKE ŽRTVE
v soboto 6. septembra ob 20. uri

Govoril bo dr. Kazimir Humar iz Gorice, pel pa Tržaški mladinski zbor, ki ga vodi Tomaž Simčič.

Sožalje

Zborovodje in pevci Zveze cerkvenih pevskih zborov, zbrani na seminarju v Radovljici, izražajo globoko sožalje Emilu Grisaniju v Miljah ob smrti žene Marije, ki je bila cerkvena pevka in je prihajala redno na pevske seminarje Zveze.

Tudi otroci druge izmene so se poslovili od kolonije v Dragi

Zadnje dni prejšnjega meseca je v koloniji SLOKAD v Dragi že drugič vse zažvelo. Otroški živžav je znova napolnil stavbo, dvorišče in travnik. Šlo je za drugo izmeno otrok, ki so tu preživeli del svojih počitnic. Najpomembnejše za vse je bilo, da bi se med seboj razumeli in si ob kateri koli priložnosti pomagali.

Tega gesla smo se prav vsi držali. Osebe je bilo povezano in med seboj enakopravno: od čistilk do kuharice in ravnateljice. Otroci so pač to videli in občutili, saj so se tudi oni med seboj imeli zelo radi. Nihče se ni pritoževal, da bi rad šel domov. Tudi starši so bili zelo zadovoljni.

Vzgojitelji smo bili z otroki na številnih sprehodih. Naj začnemo kar s sprehodom na Jezero. Z razgledne točke smo opazovali okolico od doline Glinščice do Miljskih hribov. Bili smo na Kokoši, obiskali smo spomenik padlih na bazoviški gmajni. Najlepši pa je bil sprehod na Peče. Po poti smo se ustavili v Botaču, kjer smo se odžejali s prijetno hladno vodo. Z nami je prišel tudi g. Marijan Živic in nas seznanil z zgodovino te cerkvice. Parkrat smo se veselili tudi v prijetni senci bližnjega gozdiča.

Seveda nas je avtobus trikrat tedensko peljal k morju v Sosljan. Čudovito vreme nam je dopuščalo, da smo se vsakokrat zabavali in lepo imeli tudi ob morju.

V tej izmeni je bilo otrok premalo, da bi lahko organizirali daljši celodnevni izlet. Zato smo se v sredo 13. avgusta odpeljali na ogled Briške jame, nato nas je pot peljala v Kraško mlekarino na Colu in ob tem smo si ogledali še romarsko cerkev na bližnjem griču Tabor. Tam smo tudi pokosili in se nato odpeljali na kopanje v Sosljan. Otroci so bili s tem izletom zadovoljni.

Kljub majhnemu številu otrok smo zadnjo nedeljo pripravili tudi prireditev za starše. Program je vseboval petje, skeče in pripovedovanje otrok o življenju v koloniji.

15. avgusta ni bilo obiskov. Ta dan smo vzgojitelji popestrili življenje v koloniji z »Lovom na zaklade«. Otroci so v skupinah šli po vasi in pri vaščanah poizvedovali o raznih značilnostih Drage, kot npr.: koliko prebivalcev ima vas, koliko govedij imajo v Dragi, pod katero župnijo spada Draga in podobno.

Ob vsej sproščenosti in igrivosti nismo opustili duhovnega življenja. Vsak dan smo se z molitvijo zahvaljevali in priporočali Bogu za hrano, zdravje in dober potek v koloniji. Povezanost z Bogom smo izražali tudi pri nedeljskih mašah in spo-

Z nahrbtnikom po Evropi

S prijateljem sva se odpravila na potovanje, ki nikakor ni hotelo biti pustolovščina, saj kraji, ki sva jih obiskala, sploh niso neznani, še posebno mladim »turistom«. Zamislila sva si turo po Norveški do Nordkappa, nato povratek po Finskem, a to nam zaradi lažje nesreče, ki se mi je pripetila, ni uspelo.

Vsekakor, čeprav z enotedensko zamudo, sva odšla na potovanje, ki ga bova ob koncu ocenila kot najlepšega, ki sva jih kdaj opravila. Opisal bom tri mesta, ki so se mi zdela najzanimivejša.

Eno najsevernejših mest, kjer sva se ustavila, je Oslo, norveška prestolnica. Za Norvežane je to prava metropola, v resnici pa je le malo večje od Trsta. V njem je glavna ulica Karl Johans Gate, ki se vije od glavne železniške postaje do kraljeve palače in na kateri je osredotočeno življenje celega mesta. Tu se lahko zabavaš ves dan, saj so mladi fantje in dekleta, ki igrajo, pojejo, uprizarjajo igre. To so umetniki, ki nastopajo po cestah, garažah, podzemskih železniških postajah. Mimo teh veselih predstav pa opaziš tudi pokvarjeno stran mestnega življenja, ki se v največji meri odraža v alkoholizmu in to predvsem v vrstah mladih ljudi. Pojav pijančevanja nas bo spremljal do konca potovanja. Najbolj pa je prišel do izraza prav v severnih državah, kjer so alkoholne pijače izredno drage in prepovedane mladostnikom.

Naslednja etapa je bil København, glavno mesto Danske. Zelo lepo mesto, a izredno veliko. Ta kraj mi je ostal tako vtisnjen v spominu morda zaradi prenočišča in sicer neke vrste dijaškega doma. Gostovalo je izredno število mladine, še posebno Italijanov, v sobah, ki so štele najmanj dvajset ležišč, tako da je bilo spanje skoraj onemogočeno. Ne glede na to sva dobila o mestu zelo dober vtis, saj sva se tudi tu zabavala po ulicah in lokalih z glasbo »v živo«.

Amsterdam: sem sva prišla po eni noči potovanja v vlaku v družbi kakih stotih Italijanov, ki so zasedli cel vagon. Osebo sem bil precej nervozen, saj nisem vedel, kaj nas v tem mestu pravzaprav čaka. Prijatelji so nam še doma povedali, da je to mesto narkomanov in da je treba izredno paziti na svoje stvari in celo nase. Oba pa sva ostala zelo ugodno presenečena nad lepoto mesta, njegovih kanalov in tipičnih hiš. Poleg tega pa sva med najinimi sprehodi dobro gledala, da ne bi zašla v kak »Coffee shop«, tj. nekak bar, v katerem poleg čaja in kave prodajajo tudi lažja manila, ki so tam dovoljena. Tudi to je bila za naju izredna izkušnja. Poleg obmejnih mest pa sva obiskala še München, Hamburg, Göteborg, Stockholm, Bergen, Den Haag in pa avstrijsko prestolnico Dunaj.

V Moldaviji zapirajo cerkve

V sovjetski republiki Moldaviji, ki leži med Romunijo in Ukrajino ter je med leti 1918 in 1944 pripadala Romuniji, v zadnjih letih množično zapirajo pravoslavne cerkve. Tako je v prestolnici Kišinevu za 600.000 prebivalcev odprta le še ena pravoslavna cerkev. Stolnico v središču mesta na nekdanjem Metropolitovem trgu so za časa Hruščova preuredili v koncertno dvorano, leta 1976 pa v razstavno galerijo.

V vsej pravoslavni metropoliji Kišinev je danes odprtih za obrede le še 16 cerkva in en ženski samostan, nekoč pa je bilo na območju sedanje republike Moldavije vernikom na voljo kar 1.090 pravoslavniških cerkva in 29 samostanov. Do danes jih je veliko razpadlo ali so popolnoma porušeni, nekatere pa so spremenili v skladišča, športne dvorane, muzeje. Najstarejšo cerkev v vasi Kobilnja so poleti 1985 preuredili v kolhozni muzej.

Otroci letošnje kolonije Slokada v Dragi so v juliju počastili spomin bazoviških junakov s tem, da so se poklonili njihovega spomeniku

40-letnica umora Edija Devetaka

Po več kot 40 letih svobode in demokracije, ko vsi soglasno obsojamo pojave terorizma v naši državi, je prav, da se spomnimo na Edija Devetaka, ki je tudi bil žrtev terorizma. Letos 29. avgusta poteka namreč 40 let od ugrabitve in umora tega mladega demokrata in vzornega mladeniča.

Edi Devetak se je rodil na Vrhu sv. Mihaela leta 1923. Vojaščino je služil v italijanski vojski. Po razpadu Italije leta 1943 so ga Nemci, kot mnoge druge fante in može odpeljali v delovno taborišče v Nemčijo. Po končani vojni vlhri se je vrnil domov in se zaposlil pri zavezniški vojaški upravi v Gorici do ugrabitve.

Ob 40-letnici njegovega umora bi bilo prav, da bi se sovodenjska občina poklonila njegovemu spominu s tem, da na ploščo v občinski veži, kjer so zapisana imena vseh padlih občanov v drugi svetovni vojni, doda ime tega mladega mučenika z Vrha, ki je postal žrtev rdečega političnega terorizma. - 1-

V spomin na s. Judito Cigoj, notredamko

Kar nenadoma nas je 31. julija zapustila. Manjkala nam bo njena svetla, ljubezniva in nevsiljiva prisotnost, kakor tudi njena prijaznost.

Bila je zgled tihega, Bogu vdanega življenja v naši redovni skupnosti kakor tudi v šoli med mladino. Cutili smo, kako je želela vsem pomagati h globljemu duhovnemu življenju.

V hvaležni ljubezni prosimo Gospoda, naj ji da polnost življenja v svojem nebeškem kraljestvu. Sestra Judita, ki si odšla s tega sveta z vstajenskim upanjem, bodi naša priprošnjica pri Bogu!

Zahvaljujemo se vsem, ki ob odhodu blage sestre Judite čutijo z nami.

Ena izmed njenih redovnih sosester

Nov grob

Pred praznikom Vnebovzete smo v Gorici pokopali ženo pok. zdravnika dr. Marjana Breganta Zoro roj. Čuk. Bila je v 84. letu starosti. Rodila se je v Labinu v Istri, kjer je pod Avstrijo služboval njen oče. V družini so bile štiri sestre, zdaj že pokojne, od katerih je bila ena redovnica karmeličanka.

Pok. Zora je bila učiteljica in je poučevala v Blokah, Tuncah pri Kamniku in na Teharjih, po drugi svetovni vojni pa v Trebčah in v Gorici. Imela je štiri sinove, od katerih je eden duhovnik, ki deluje v Londonu. Svoje življenje je v glavnem posvetila družini in ko so otroci dorasli, je zanje veliko molila.

Od nje smo se poslovili v cerkvi sv. Ivana, kjer je somaševanje 16 duhovnikov vodil njen sin dr. Mitja. Poslovilni govor je imel dr. Fr. Močnik, hišni prijatelj. Ob spremljavi kitare je pel mladinski zbor z onstran meje, kjer deluje njen sin ing. Vane, stavbenik zlasti cerkvá. Pokopali pa so jo ob možu na pokopališču v Podgori. Naj v miru počiva; sinovom in ostalim sorodnikom izrekamo naše iskreno sožalje.

Novice iz Doberdoba

1. avgusta je po daljši in hudi bolezni umrla na svojem domu naša faranka Albina Mokole vd. Gergolet, stara 76 let. Ob veliki udeležbi sorodnikov in domačinov smo jo položili k počitku na domače pokopališče 2. avgusta. Bila je mati številne družine in je mnogo prestala, zlasti, ko je v cestnih nesrečah izgubila kar dva sina. Pred 9 leti je ovodvela. Dokler je mogla, je rada hodila v cerkev. Ko smo nabirali za misijone, je bila vedno radodarna. Naj ji bo dobri Bog bogat plačnik, svojem pa izrekamo iskreno krščansko sožalje.

V nedeljo 10. avgusta smo tudi letos obhajali praznik Marije Snežne, kot je pri nas že od davnaj v navadi. Farani, ki so bili begunci v prvi svetovni vojni v kraju Bruck an der Leitha na Nižjem Avstrijskem, vedo povedati, da so tudi tam v begunstvu poskrbeli, da so ga praznovali, pa čeprav skromno. Letos smo se nanj pripravili s tridnevno, mnogi so tudi opravili spoved in prejeli sv. obhajilo. To tudi ni bilo težko, ker je bil za ta dan med nami letošnji novomašnik iz Idrije, g. Silvij Čibej, ki je zdaj že nastopil službo kot kaplan v Novi Gorici. On je ta dan za nas daroval slovesno mašo in tudi pridigal. Slovesnost je lepo potekla, čeprav je vsako leto več ljudi, ki prav v tem

času, ker je pač tako moderno, gredo na dopust in se zato v cerkvi opazi njih odsotnost.

V torek 19. avgusta se je k večerni maši zbralo lepo število faranov in skoraj vsi člani cerkvenega pevskega zbora: obhajali smo zahvalno mašo ob srebrni poroki našega organista in pevovodje Karla Lavrenčiča in njegove žene Adorine rojene Frandolič.

Med obredom je domači župnik slavljencema izrekel čestitke vse farnosti ter poudaril, da je prav, da se Bogu zahvalimo za 25 let zakonskega življenja v ljubezni in zvestobi. Izrekel jima je tudi zahvalo vse župnije za njuno dolgoletno, natančno in požrtvovalno službo v cerkvi kot organist oz. pevka. Med mašo je ubrano prepeval cerkveni zbor pod vodstvom sina Hilarija. Po maši pa je zbor počastil slavljena tudi zunaj pred cerkvijo: najmlajša pevka Suzi jima je deklamirala pesem s čestitkami in skupaj s Petrom izročila dar pevcev in šopek cvetja. Na koncu so jima pevci zapeli še pesem »Mnogaja ljeta«.

Prav je, da omenimo tudi, da smo imeli v nedeljo 24. avgusta skupen krst treh otrok. V družini Viktorja in Laurete Frandolič se je rodila deklica, ki smo jo krstili za Kristino; Ediju in Anamariji Carnielli se je rodil deček, ki mu bo ime Dimitrij; Klavdij in Nives Lavrenčič, ki že imata sinčka, pa sta dobila hčerko, ki je prejela pri krstu ime Sara. S srečnimi starši se veseli vsa župnijska skupnost in voščil otrokom, da bi rasli pridni in zdravi ter ob zgledu staršev, botrov in vseh faranov postali dobri kristjani.

Jamlje-Dol

Naše romanje je letos bilo k Marijine-mu svetišču Madonna della Corona ob reki Adiži vzhodno od Gardskega jezera 770 m nad morjem. Ko smo zagledali to svojevrstno svetišče, postavljeno v strmih, so mi prišle v spomin besede iz Visoke pesmi v sv. pismu: »Vstani, prijateljica moja, moja lepa, pridi! Moja golobica v skalnih duplinah, v zaklonu pečine, pokazi mi svoje obličje, da mi slišati svoj glas...«

Z nami so potovali tudi romarji iz Medje vase, ker smo v avtobusu imeli prostora tudi zanje. V svetišču smo se srečali še s skupino romarjev iz Milana. Prav po ekumensko smo skupno somaševali, petje pa je bilo slovensko. Vsi so bili zadovoljni s tem romanjem, tudi mladi, ki so prišli na svoj račun, ko smo na povratku obiskali Gardalond, kjer so se lahko pozabavali. Po kosilu v Aladinovi palači smo začeli s povratkom in pred nočjo dospeli na svoje domove.

Sožalje

Člani profesorskega zbora in neučno osebje srednje šole »Ivan Trinko« v Gorici izrekajo iskreno sožalje ge. ravnateljici Rozaliji Lojk-Simčič ob smrti njene predrage matere Leopolde. Temu sožalju se pridružuje Zavodni svet srednje šole »Ivan Trinko«.

Nedelja sredstev družbenega obveščanja

21. septembra bodo v Sloveniji imeli »nedeljo sredstev družbenega obveščanja«. Ta so sestavni del modernega življenja. Mimo njih ne moremo. Pri tem pa ne gre v prvi vrsti za verska sredstva obveščanja (verski, katoliški tisk itd).

Dobra obveščanost je danes kapital. Kako znamo kristjani ravnati s tem kapitalom, s temi talenti? Tudi te lahko zakopljemo ali pa dobro obrnemo, da rodijo stoteren ali petdeseteren sad.

■ M. Terezija je zadnje tedne obiskala ZDA, Kubo, kjer jo je sprejel diktator Castro, Poljsko, Francijo, kjer je imela razgovore z ministrskim predsednikom Chiracom, Grčijo, Nemčijo, Španijo. Na povratku se je ustavila v Rimu, kjer ima njena kongregacija redovno hišo v delu stavbe benediktinskega samostana na griču Celio. V tej hiši živi kar 60 sester. Dejala je, da ima njen red že 320 postojank v 75 državah, članice in člani pa pripadajo 32 narodnostim. Prvo hišo na Kubi name-rava odpreti 7. oktobra letos.

★ Če hočeš biti srečen, takole ravnaj: zaupaj v Boga, ohrani mir srca, na vse glej s sončne strani in delaj dobro vsem, nikoli pa nikomur zlega. (Janez XXIII.)

Devinsko-nabrežinska sekcija Slovenske skupnosti vabi na

Naš praznik

ki bo v soboto 30. in nedeljo 31. avgusta na igrišču Sokol v NABREŽINI.

V soboto bodo od 16. ure dalje na sporedu turnir v briškoli, koncert nabrežinske godbe, nastop kotalkarjev ŠD Polet in zvečer prosta zabava ob zvokih ansambla Polet.

V nedeljo bo ob 10.30 v občinski čitalnici v Nabrežini okrogla miza o agriturizmu. Pod večer bodo na igrišču nastopile Ljubljanske mažoretke ob spremljavi godbe Ljubljana-Bežigrad, govorila bosta domači župan Bojan Brezigar in deželni tajnik SSK Ivo Jevnikar, nakar bo za prosto zabavo igral ansambel Zvezde.

OBVESTILA

Alojzijevejši v Gorici. V novo šolsko leto vpisujemo prejšnje in nove gojence od 1. do 10. septembra vsak delavnik od 9. do 10. ure.

Romanje na Barbano bo 15. septembra s skupno sv. mašo ob 11. uri. Somaševanje bo vodil tržaški škof L. Bellomi. Vpišite se pri svojih dušnih pastirjih.

Seja ZSKP bo v ponedeljek 1. septembra ob 20.30 v prostorih Katoliškega doma v Gorici.

Udeleženkam duhovnih vaj, ki bodo od ponedeljka do srede prihodnjega tedna v Domu duhovnih vaj »Le Beatitudini« nad Trstom, svetujemo, ako nimajo svojega vozila, da se na trgu Oberdan poslužijo avtobusa št. 4, ki pelje mimo univerze in ustavi na ovinku pod Domom. Izstopi se na tretji postaji po ovinku Faccanoni. Duhovne vaje se bodo začele v ponedeljek ob 9. uri, zaključile pa v sredo z večerjo. Doslej se je prijavilo 20 oseb. Če se bo prijavila še kaka druga, bo dobrodošla. Lahko pride na duhovne vaje brez predhodne prijave.

Mladi v Stično! V soboto 20. septembra bo v Stični srečanje mladih.

DAROVI

Za tiskovni sklad Katol. glasa: sinovi in hčere namesto cvetja na grob Marije Terčič iz Gabrovca 100.000 lir.

Za cerkev sv. Ivana v Gorici: družina Bratuž v spomin pokojne Zore Bregant 100.000 lir.

Za Katoliški glas: V.J.D. namesto cvetja na grob Zore Čuk vd. Bregant 100.000 lir.

Za Zavod sv. Družine: druž. Bratina namesto cvetja na grob Leopolde Mrak vd. Simčič 50.000 in druž. Bolčina 20.000 lir.

Za Katoliški dom: J. Č. 50.000 lir.

Za Pastirčeka: Zeljka Simčič namesto cvetja na grob Leopolde Mrak vd. Simčič 30.000 lir.

V spomin pok. sestre m. Judite Cigoj, notredamke daruje njena rodna sestra Marija za Katoliški glas 200.000, za Marijin dom v Trstu, ul. Risorta 200.000 in za slovenske misijonarje 200.000 lir.

Za cerkev v Doberdolu: družina Soban v spomin pok. Petra Lazarja 50.000 lir.

V spomin pok. Stefanije Frandolič za nove zvonove v Jamljah družina Soban 100.000 lir.

Za cerkev v Nabrežini: ob pogrebu Ivane Visentin 50.000; namesto cvetja na grob Ivane V. Sveti Rudež 20.000 in druž. Gobbi 30.000; N. P. 20.000; Vida R. 30.000; Rosaria 5.000; Albert Milanič 50.000; Olga Šavli 40.000; Kukanja 20.000; Moscarda 5.000; Kakeš 50.000; Mislej 50.000; Petelin Marija 50.000; Codrini Rozalija 50.000; Radovič Marta 50.000; Pertot 10.000; Ida Caharija 50.000 lir.

Za cerkev na Opčinah: Zora Lah-Brun-dula ob 9. obletnici smrti moža Franca 50.000; Cavo v spomin na Egidija 2.000; Teodora Comel v spomin na moža Bruna 25.000; N. N. v spomin na Mariota Sosiča 10.000; družine Sossi, Starc in Šinigoj v spomin na moža, očeta, starega očeta Mariota 1.000.000; Marija Dolenc v spomin na Mariota Sosiča 15.000; Marija Dolenc v spomin na Milko Vremec 15.000; druž. Repinc v spomin na Stano 100.000; Justina in Anica v spomin na Milko Vremec 100.000; sin Milko Vremec v spomin na mammo Milko 100.000; druž. Bernard Sklav-lavaj namesto cvetja na grob Milke Sklav-save 30.000; razni 36.000 lir.

Za cerkveni zbor na Opčinah: družine Sossi, Starc in Šinigoj v spomin na moža, očeta in starega očeta Mariota 250.000; Angel Vremec v spomin na ženo Milko 50.000 lir.

Za Marijanišče na Opčinah: Marija Ban 10.000 lir.

Za sklad Mitja Čuk: Eda Rodela, Log namesto cvetja na grob Viljema Berdona 20.000 lir.

Za Marijin dom v Rojanu: I. P. 50.000 lir.

V spomin na Hilarija Požarja: družini Rustja in Rudež za Marijin dom pri Sv. Ivanu v Trstu 75.000 lir.

Spored od 31. avgusta do 6. sept. 1986

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župnijske cerkve v Rojanu. 10.30 Mladinski oder: »Kako je Poteh iskal resnico«. 11.45 Vera in naš čas. 12.00 Pesmi za poletni čas. 14.10 Klepet ob kavi. 14.25 Tamburaška skupina »Zeleni Jurij« iz Crnomlja. 15.00 APZ »T. Tomšič« iz Ljubljane. 16.00 Na počitnice. 17.00 Klasični album. 18.00 Poletni mozaik.

Ponedeljek: 8.10 Liki iz naše preteklosti. 9.00 I. Pregelj: »Plebanus Joannes«. 10.10 Koncert. 12.00 Onkraj naših ožjih meja. 13.20 Moški in mešani zbor iz Divače. 16.00 Beležka. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Klasični album. 18.00 Pesmi za poletni čas. 18.20 Poletni mozaik.

Torek: 8.10 Morje, zibelka človeštva. 19.00 Naključja med literaturo in fantastiko. 10.10 Koncert. 12.00 M. Sosič: »Boginja iz selskega zaliva«. 14.10 Otroški kotiček. 16.00 Beležka. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Klasični album. 18.00 Slovenka. 18.30 Poletni mozaik.

Sreda: 8.10 Gledališki glasovi. 9.00 I. Pregelj: »Plebanus Joannes«. 10.10 Koncert. 12.00 S potovanja po Afriki. 13.20 Komorni mešani zbor »Nova Gorica« v cerkvi sv. Martina v Dolini. 14.10 Glasbeni portret Urbana Kodra. 16.00 Beležka. 17.00 Klasični album. 18.00 Literarne podo-be. 18.30 Poletni mozaik.

Četrtek: 8.10 Pisatelj Lojze Kovačič. 10.10 Koncert. 12.00 Poletne razglednice. 14.10 Otroški kotiček. 16.00 Beležka. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Klasični album. 18.00 Pričevanja o TIGR-u. 18.30 Poletni mozaik.

Petek: 8.10 Stoji učilna zidana. 10.10 Koncert. 12.00 Izleti v likovno umetnost. 13.20 Letošnje mednarodno zborovsko tekmovanje »C. A. Seghizzi« v Gorici. 15.00 Iz filmskega sveta. 16.00 Beležka. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Klasični album. 18.00 Kulturni dogodki. 18.30 Poletni mozaik.

Sobota: 8.10 Kulturni dogodki. 9.00 Iz sence večnosti. 10.10 Koncert. 12.00 Na počitnice! 14.10 Poti do bronca. 16.00 Filipike in jeremijade Ivana Cankarja. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Klasični album. 18.00 Smeh na domačih tleh. 18.40 Poletni mozaik.

Za slovenske misijonarje: nekateri nečaki v spomin na pok. Albino Mokole, Doberdob 80.000; N. N., Rupa 150.000; N. N., Gorica v spomin Elizabete Komjanc 50.000 lir.

Za lačne po svetu: Nada Cigoj v spomin Zmage Mastellaru 10.000 lir.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski oglasi in osmrtnice 400 lir, k temu dodati 18 % davek IVA.

Odgovorni urednik: msgr. Franc Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

Kdor veruje v Gospoda, ne umrje.

Dne 7. avgusta nas je zapustila draga mama in nona

Marija Bukavec vd. Terčič

Iskreno se zahvaljujemo vsem, ki so kakorkoli počastili njen spomin.

Zalujoči sinovi in hčere z družinami

ZAHVALA

Iskreno se zahvaljujemo vsem, ki so spremljali na zadnji poti našo drago mammo

Zoro Čuk vd. Bregant

Se posebno se zahvaljujemo zdravnikom, dr. Klainu, osebju goriške bolnišnice ter msgr. Močniku in p. Vittoriju.

Sinovi, snaha, vnuk

Gorica, 15. avgusta 1986

ZAHVALA

Ob težki izgubi drage mame in none

Leopolde Mrak vd. Simčič

se iskreno zahvaljujemo vsem, ki so na kakršenkoli način sočustvovali z nami. Posebej se zahvaljujemo msgr. Fr. Močniku, dr. Simčiču in msgr. Zorzinu za cerkveni obred, prof. Jeričiju in mladim pevcom za ganljivo petje ter vsem, ki so drago pokojnico pospremili na zadnji poti.

Hčerka Rožica z možem Mirom in sinom Alešem

Gorica, 25. avgusta 1986